

JURISPRUDENTIENIEUWSBRIEF • BESTUURSRECHT

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl

Telefoon 088 361 1020

Citeertitels JnB 2024

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende onderwerpen:

Algemeen bestuursrecht	2
Schadevergoedingsrecht	3
Handhaving	3
Omgevingsrecht	6
Omgevingswet	6
Wabo	7
Monumenten	10
Natuurbescherming	12
Bestuursrecht overig	14
Huisvesting	14
Open overheid	14
Subsidie	15

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes – elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel) rechtsgebied aangeboden. Door in de inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Algemeen bestuursrecht

JnB 2024, 809

Rechtbank Noord-Holland, 25-07-2024, [ECLI:NL:RBNHO:2024:7939](#)

minister van Volksgezondheid, Welzijn en Sport, verweerder.

Awb 4:17, 8:55d

Wet open overheid (Woo) 4.4, 8.4

DWANGSOM EN BEROEP BIJ NIET TIJDIG BESLISSEN. WOO. Beslistermijn uit artikel 8.4 van de Woo. I.c. wijkt de rechtbank af van de jurisprudentie ten aanzien van Woo-dwangsommen en -termijnen. Er wordt overwogen dat bij het bepalen van een redelijke termijn op grond van artikel 8.4 van de Woo de omvang van het verzoek bepalend is. Dat betreft een ambtshalve toets. De rechtbank moet dus eerst een beoordeling maken van de omvang van het verzoek en daarna een inschatting maken van de termijn die voor beoordeling daarvan in redelijkheid nodig is. In dit opzicht wijkt de rechtbank bewust af van de vaste lijn in de jurisprudentie. **HOOGTE DWANGSOM.** Het wordt in lijn met de bedoeling van de Wet dwangsom en de Wet misbruik geacht de termijn uit artikel 8.4 van de Woo te behandelen als ‘eerste’ termijn bij het bepalen van de hoogte van de dwangsom. Bij het bepalen van de hoogte van de dwangsom wordt naar analogie aangesloten bij artikel 4:17, tweede lid, van de Awb.

Zie in dit verband ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje “Open overheid”.

Verder wordt gewezen op de uitspraak van dezelfde datum inzake nr. [ECLI:NL:RBNHO:2024:7944](#).

JnB 2024, 810

ABRS, 07-08-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:3199](#)

college van burgemeester en wethouders van Groningen.

Awb 8:41

GRIFFIERECHT. Omgevingsvergunning. I.c. heeft [appellant] geen belang meer bij zijn hoger beroep. Het college hoeft het door [appellant] betaalde griffierecht niet te vergoeden omdat van een tegemoetkoming door het college geen sprake is. Uit het primaire besluit blijkt dat de tijdelijke parkeervoorzieningen, als bedoeld in de omgevingsvergunning, tenminste zullen blijven totdat in een definitieve parkeeroplossing zal zijn voorzien. Ondanks dat de plannen voor een definitieve oplossing ten tijde van dat besluit nog niet concreet waren, kan daaruit worden afgeleid dat het college al ruim voor het instellen van het hoger beroep van [appellant] heeft aangegeven dat op een later moment in een definitieve parkeeroplossing zal worden voorzien. Op basis hiervan wordt geconcludeerd dat het college het besluit om de omgevingsvergunning voor het realiseren van het parkeerhuis te verlenen heeft genomen op andere gronden dan de gronden, waarop het hoger beroep van [appellant] is gebaseerd. Alleen al daarom is van een tegemoetkoming geen sprake.

[Naar inhoudsopgave](#)

Schadevergoedingsrecht

JnB 2024, 811

MK ABRS, 07-08-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:3206](#)

college van burgemeester en wethouders van Amsterdam.

NADEELCOMPENSATIE. Afwijzing verzoek nadeelcompensatie. I.c. is de rechtbank terecht tot het oordeel gekomen dat [appellante] met het taxatierapport haar schade niet op objectieve en verifieerbare wijze aannemelijk heeft gemaakt. De keuze van de referentieobjecten valt onder de deskundigheid van de taxateur. Een (aanzienlijk) verschil in oppervlakte en/of onderhoudsniveau tussen de referentieobjecten en het te taxeren object is in beginsel geen aanknopingspunt voor twijfel aan de bevindingen van deze deskundige, zolang in het taxatierapport maar is toegelicht hoe hiermee bij de taxatie rekening is gehouden. In het taxatierapport is niet ingegaan op de verschillen tussen de referentieobjecten en de onroerende zaken. Dit maakt dat in het taxatierapport niet inzichtelijk wordt hoe de taxateur deze verschillen heeft verdisconteerd en hoe zij tot de vaststelling van de huurprijs per vierkante meter voor de onroerende zaken is gekomen.

[Naar inhoudsopgave](#)

Handhaving

JnB 2024, 812

Voorzieningenrechter Rechtbank Oost-Brabant, 07-06-2024, [ECLI:NL:RBOBR:2024:2428](#)

burgemeester van de gemeente Oss, de burgemeester.

Opiumwet 13b

HANDHAVING. OPMIUMWET 13b. LACHGAS. BEVOEGDHEID. Sluiting woning voor drie maanden vanwege het aantreffen van lachgasflessen. I.c. wordt het verzoek om voorlopige voorziening toegewezen. De voorzieningenrechter heeft ernstige twijfels of de burgemeester bevoegd is om de woning te sluiten. Uit de bestuurlijke rapportage en het proces-verbaal van bevindingen blijkt niet dat de politie heeft vastgesteld hoeveel (gram) lachgas de 23 respectievelijk 15 aangetroffen lachgasflessen (nog) bevatten. De burgemeester wordt niet gevolgd in het standpunt dat lachgas niet te wegen is, althans dat dit lastig is, en dus niet is vast te stellen. De burgemeester heeft hooguit aanwijzingen voor de aanwezigheid van handelshoeveelheden lachgas. Verzoeker heeft niet erkend dat het aanwezige lachgas bestemd is voor verkoop, aflevering of verstrekking. Hij heeft (daarentegen) gesteld dat het lachgas voor eigen gebruik is en dat hij lege lachglasflessen verzamelt. En hij heeft ontkend dat hij lachgas verstrekt en daarin handelt.

JnB 2024, 813

Voorzieningenrechter Rechtbank Noord-Nederland, 31-07-2024, [ECLI:NL:RBNNE:2024:2928](#)

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Tynaarlo.

Bestemmingsplan 'Buitengebied Tynaarlo'

HANDHAVING. BESTEMMINGSPLAN. Lasten onder dwangsom beëindigen niet-ondergeschikte horeca-activiteiten. I.c. worden de verzoeken om voorlopige voorziening

toegewezen, de bestreden besluiten geschorst en wordt de bedrijfsvoering van verzoekers sub 1 (huurder/uitbater) onder voorschriften toegestaan. Door de formulering van de lastgeving heeft verzoekster sub 2 (eigenaar) het niet in haar macht om verbeuring van een dwangsom te voorkomen. Daarmee heeft deze last onder dwangsom voor verzoekster sub 2 feitelijk het karakter van een punitieve sanctie en zal het aan verzoekster sub 2 gerichte besluit in bezwaar in deze vorm geen stand kunnen houden.

[...] 1. [...] lasten onder dwangsom die zijn opgelegd om niet-ondergeschikte horeca-activiteiten op [locatie] in [plaatsnaam], te staken en gestaakt te houden.

[...] 3. Verzoekers sub 1 zijn huurder en uitbater van [locatie] aan de [adres] in [plaatsnaam].

Verzoekster sub 2 is eigenaar van het landgoed.

[...] 6. De voorzieningenrechter overweegt dat uit de last die zich richt tot verzoekster sub 2 blijkt dat van haar als verhuurder wordt verwacht dat de huurder (verzoekers sub 1) geen overtreding meer begaat zoals hierboven beschreven. In het bestreden besluit is niet gespecificeerd wat verzoekster sub 2 moet doen om het verbeuren van een dwangsom te voorkomen.

De voorzieningenrechter stelt vast dat van functioneel ouderschap geen sprake is. De voorzieningenrechter overweegt voorts dat verzoekster sub 2 wel als overtreder kan worden aangemerkt voor zover zij het in haar macht heeft de overtreding ongedaan te maken. Verzoekster sub 2 heeft op 27 juni 2024 een brief gestuurd aan verzoekers sub 1 waarin nogmaals is benadrukt dat verzoekers sub 1 gehouden zijn zich bij de exploitatie te gedragen naar hetgeen de last onder dwangsom voorschrijft. Naar het voorlopig oordeel van de voorzieningenrechter heeft verzoekster sub 2 daarmee in beginsel aan de last voldaan.

Dit laat echter onverlet dat de last zo is geformuleerd dat verzoekster sub 2, ondanks die brief aan verzoekers sub 1, toch dwangsommen verbeurt als verzoekers sub 1 in strijd met de last handelen. Anders dan het college stelt, kan verzoekster sub 2 niet zonder een dwangsom te verbeuren aan de last voldoen door de huurovereenkomst te ontbinden want voor het ontbinden van de huurovereenkomst is pas ruimte als de last wordt overtreden en in dat geval verbeurt verzoekster sub 2 ook een dwangsom. Door verzoekster sub 2 is benadrukt dat ook met een dergelijke ontbinding de nodige tijd gemoeid is zodat zij vele dwangsommen kan verbeuren in die periode. Ook feitelijk heeft een verhuurder in een situatie als deze maar weinig mogelijkheden om de mogelijke overtredingen te voorkomen. Verzoekster sub 2 heeft het daarom niet in haar macht om verbeuring van een dwangsom te voorkomen. Daarmee heeft deze last onder dwangsom voor verzoekster sub 2 feitelijk het karakter van een punitieve sanctie en zal het aan verzoekster sub 2 gerichte besluit naar het voorlopig oordeel van de voorzieningenrechter in bezwaar in deze vorm geen stand kunnen houden.

[...] 10.2. Op de zitting is besproken of het houden van vergaderingen en het vieren van verjaardagen, jubilea, promoties en dergelijke kunnen vallen onder 'openbare dienstverlening'. Het begrip 'openbare dienstverlening' is niet gedefinieerd in het bestemmingsplan en in de toelichting bij het bestemmingsplan is ook geen uitleg gegeven van het begrip. Het college kon op de zitting niet uitleggen waarom hij van oordeel is dat het geven van gelegenheid tot het houden van vergaderingen, het vieren van verjaardagen, jubilea, promoties en dergelijke niet tot 'openbare dienstverlening' kunnen worden gerekend. De voorzieningenrechter constateert dat de onderhavige activiteiten in beginsel een openbaar karakter hebben omdat een ieder in beginsel deze diensten kan afnemen en dat er sprake is van dienstverlening. Daarbij komt dat deze faciliteiten ook een maatschappelijke functie vervullen. Dat van 'openbare dienstverlening' alleen sprake is als er sprake is van uitvoering van een overheidstaak, zoals het college ter zitting stelde, vindt niet direct een

aanknopingspunt in het bestemmingsplan. De voorzieningenrechter is dan ook van oordeel dat het college onvoldoende gemotiveerd heeft waarom deze activiteiten in strijd met de bestemming zouden zijn. Naar het voorlopig oordeel van de voorzieningenrechter kan de last onder dwangsom in bezwaar op dit onderdeel niet zonder meer stand houden.

10.3. De voorzieningenrechter constateert voorts dat in ieder geval voor huwelijksvoltrekkingen (die in overeenstemming met het bestemmingsplan worden geacht) en voor andere toegestane activiteiten, ondergeschikte horeca ten dienste van deze voorzieningen bij recht toegestaan is. Ook dit begrip 'ondergeschikte horeca ten dienste van de voorziening' is niet gedefinieerd in het bestemmingsplan en het college heeft in het bestreden besluit ook niet toegelicht wat daaronder wordt verstaan. De voorzieningenrechter kan dan ook niet volgen dat ondergeschikte horeca ten dienste van de openbare dienstverlening, betekent dat slechts een hapje en een drankje gedurende 2 uur na de huwelijksvoltrekking mag worden aangeboden. De voorzieningenrechter is wel van oordeel dat met de term 'ondergeschikt' hier wordt bedoeld dat er geen zelfstandige horeca mag worden uitgeoefend en dat de horeca gekoppeld moet zijn aan de activiteiten die zijn toegestaan maar ziet hier niet zonder nadere onderbouwing de beperking naar de soort van horeca die mag worden aangeboden of de tijdsduur waarbinnen die horeca mag worden aangeboden. Het college heeft onvoldoende gemotiveerd waarom deze beperkingen uit artikel 11 van het bestemmingsplan voortvloeien. In die zin acht de voorzieningenrechter de last onvoldoende gemotiveerd en zal het bestreden besluit naar het voorlopig oordeel van de voorzieningenrechter ook op dit onderdeel geen stand kunnen houden.

10.4. Voorts constateert de voorzieningenrechter dat het college, nog los van de vraag naar hetgeen binnen de bestemming bij recht is toegestaan, op geen enkele wijze aan de hand van een rapportage door een bevoegde toezichthouder heeft geconstateerd dat sprake is van een overtreding en dat er ook daarom geen grondslag is voor het opleggen van een last onder dwangsom. De verwijzing naar de website en de geplande bruiloften zijn daartoe onvoldoende al was het maar omdat bruiloften zijn toegestaan, en wijzen meer in de richting van een preventieve last onder dwangsom als bedoeld in artikel 5:7 van de Awb, maar het college heeft niet gekozen voor een preventieve last onder dwangsom. Ook hierom is de voorzieningenrechter van oordeel dat het bestreden besluit onvoldoende is gemotiveerd.

[...] 11.3. Gelet op de belangen van derde bepaalt de voorzieningenrechter bij wijze van voorziening dat de activiteiten op het landgoed op donderdag en zondag om 23:00 uur en op vrijdag en zaterdag om 00:00 beëindigd moeten zijn. Ook gelast de voorzieningenrechter aan verzoekers sub 1 om een reële inspanning te verrichten om geluidsoverlast door vertrekkende bezoekers te voorkomen. [...]

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Omgevingswet

JnB 2024, 814

Rechtbank Oost-Brabant, 14-06-2024, [ECLI:NL:RBOBR:2024:2537](#)

college van burgemeester en wethouders van Gemert-Bakel, verweerder.

Omgevingswet 22.2

Invoeringswet Omgevingswet 4.5

Invoeringsbesluit Omgevingswet 7.1, 8.1.5

Activiteitenbesluit milieubeheer (Activiteitenbesluit) 2.17 lid 2

OMGEVINGSWET. OVERGANGSRECHT. WABO-(milieu). ACTIVITEITENBESLUIT. Ambtshalve intrekking en vaststelling maatwerkvoorschriften mobiele puinbreker. Op 1 januari 2024 zijn de Omgevingswet en het Invoeringsbesluit Omgevingswet in werking getreden. Als een ambtshalve genomen besluit voor de inwerkingtreding van de Omgevingswet bekend is gemaakt (en dat besluit is met de reguliere procedure voorbereid), blijft op grond van artikel 4.5 van de Invoeringswet Omgevingswet en artikel 8.1.5 van het Invoeringsbesluit Omgevingswet het oude recht van toepassing tot het besluit onherroepelijk wordt. Het maatwerkbesluit is genomen op 5 mei 2022 en is bekendgemaakt vóór 1 januari 2024. Dat betekent dat in dit geval het recht, zoals dat gold vóór 1 januari 2024, van toepassing blijft.

OMGEVINGSPLAN. BRUIDSSCHAT. Verder wordt aanleiding gezien een voorlopige voorziening te treffen en het primaire besluit te schorsen voor zover hierbij meer dan twee dagen puin breken van eigen restbeton zijn toegelaten. Het bedrijf mag voor het overige deel van het jaar slechts puin breken als artikel 2.17, tweede lid van het Activiteitenbesluit milieubeheer in acht wordt genomen. De regels in het Activiteitenbesluit zijn op basis van artikel 22.2 van de Omgevingswet en artikel 7.1 van het Invoeringsbesluit Omgevingsrecht onderdeel van de zogeheten Bruidsschat, het tijdelijk deel van het geldende omgevingsplan van de gemeente Gemert-Bakel en wel artikel 22.63 eerste lid van het Omgevingsplan.

Zie in dit verband ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje "Wabo".

JnB 2024, 815

Rechtbank Midden-Nederland, 05-08-2024, [ECLI:NL:RBMNE:2024:4760](#)

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Wijk bij Duurstede.

Invoeringswet Omgevingswet 4.35 lid 2

OMGEVINGSWET. HANDHAVING. SLOOP. NIET TIJDIG BELISSEN. Niet tijdig beslissen op handhavingsverzoek verrichten van sloopwerkzaamheden in beschermd dorpsgezicht. I.c. wordt geoordeeld dat een periode van een dag een redelijke beslistermijn was om op het handhavingsverzoek te beslissen, dat het niet redelijk is om van eisers te vragen om het college eerst in gebreke te stellen en dat het beroep daarom niet te vroeg is ingesteld. Het college krijgt de opdracht om alsnog snel een besluit te nemen.

OVERTREDING. Omdat het omgevingsplan niet in een sloopverbod voorziet, moet het slopen worden aangemerkt als omgevingsvergunningplichtige omgevingsplanactiviteit. Dat volgt uit artikel 4.35, tweede lid, van de Invoeringswet Omgevingswet. Bij deze stand van zaken concludeert de rechtbank dat sprake is van een overtreding, door zonder omgevingsvergunning sloopwerkzaamheden te verrichten. Er kan nu niet met zekerheid worden gezegd dat er concreet zicht is op legalisatie. De rechtbank treft de voorlopige voorziening inhoudende dat er nu niet mag worden gesloopt.

[Naar inhoudsopgave](#)

Wabo

JnB 2024, 816

ABRS, 07-08-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:3220](#)

college van burgemeester en wethouders van Apeldoorn.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1

Besluit omgevingsrecht (Bor) Bijlage 2 artikel 1 lid 1, artikel 2 aanhef en onderdeel 3

Wegenverkeerswet 1994 1

Bouwverordening 1996 1.1, 2.5.5

WABO. HANDHAVING. OVERTREDING. VERGUNNINGVRIJ. ACHTERERFGEBIED. BIJBEHOREND BOUWWERK. HOOFDGEBOUW. OPENBAAR TOEGANKELIJK GEBIED. VOORGEVELROOILIJN. I.c. wordt geoordeeld dat de bijbehorende bouwwerken in het achtererfgebied liggen. Nu niet in geschil is dat deze bouwwerken voldoen aan de andere eisen van artikel 2, aanhef en onderdeel 3, van bijlage II van het Bor mochten deze bouwwerken zonder omgevingsvergunning worden gebouwd en was het college niet bevoegd om handhavend op te treden.

[...] 4.1. [...] Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van 15 juli 2020; [ECLI:NL:RVS:2020:1636](#)) kan het achtererfgebied worden bepaald door vast te stellen wat de voorgevel van het hoofdgebouw is. Indien discussie ontstaat over de vraag welke gevel, de voorgevel is, moet primair worden afgegaan op de ligging van de voorgevelrooilijn zoals die in het bestemmingsplan of de bouwverordening is aangegeven, zoals artikel 1, eerste lid, van bijlage II van het Bor bepaalt. Als ook dan nog twijfel bestaat, zal de feitelijke situatie doorslaggevend zijn voor de vraag waar zich de voorgevel bevindt.

4.2. De woning op het perceel is het hoofdgebouw als bedoeld in artikel 1, eerste lid, van bijlage II van het Bor. De ligging van de voorgevelrooilijn is niet aangegeven in het bestemmingsplan Groot-Zonnehoeve. Op de zitting is onweersproken gesteld dat de bijbehorende bouwwerken ruim vóór 1 juli 2018 zijn gebouwd. Dit betekent dat ten tijde van de bouw van de bijbehorende bouwwerken de stedenbouwkundige voorschriften uit de gemeentelijke bouwverordening van toepassing waren, zodat bij de vraag wat de voorgevel van het hoofdgebouw is, moet worden afgegaan op de ligging van de voorgevelrooilijn zoals die in artikel 2.5.5 van de bouwverordening is aangegeven.

4.3. De woning is gelegen aan een uitweg. De uitweg is een voor het openbaar rij- of ander verkeer openstaande weg als bedoeld in artikel 1.1, eerste lid, van de bouwverordening. Daarbij is van belang dat de uitweg vrij is van belemmeringen om die te betreden dan wel om daarop te rijden en feitelijk open staat voor openbaar verkeer. Dat er inmiddels een bord met daarop de tekst "eigen weg" is geplaatst, maakt dat niet anders, omdat dat bord ten tijde van belang niet op het perceel stond. De ligging van de voorgevels van de bestaande bebouwing langs deze wegzijde is nagenoeg regelmatig. Op grond van artikel 2.5.5, aanhef en onder a, van de bouwverordening is de voorgevelrooilijn de lijn die evenwijdig aan de as van de uitweg ligt en die zoveel mogelijk aansluit op de ligging van de voorgevels en een zoveel mogelijk gelijkmatig beloop van de rooilijn overeenkomstig de richting van de weg aangeeft. Als de voorgevelrooilijn op deze wijze wordt vastgesteld, bevindt de voorgevel zich aan de oostzijde van het hoofdgebouw, aan de kant van de uitweg. [...]

4.4. Gelet op de definitie van het begrip achtererfgebied in artikel 1, eerste lid, van bijlage II van het Bor moet het achtererfgebied worden vastgesteld aan de hand van de lijn die het hoofdgebouw

doorkruist op 1 m achter de voorkant van het hoofdgebouw en evenwijdig loopt met het aangrenzend openbaar toegankelijk gebied.

De woning grenst aan een uitweg. Zoals eerder overwogen is de uitweg vrij van belemmeringen om die te betreden dan wel om daarop te rijden en staat deze feitelijk open voor openbaar verkeer. Ook met het bord met daarop de tekst "eigen weg" is niet de toegang tot de uitweg ontzegd, omdat dat bord ten tijde van belang niet op het perceel stond. Gelet op het voorgaande heeft de rechtbank de uitweg terecht als een weg als bedoeld in artikel 1, eerste lid, onder b, van de Wegenverkeerswet 1994 en als openbaar toegankelijk gebied als bedoeld in artikel 1, eerste lid, van bijlage II van het Bor aangemerkt.

4.5. De rechtbank heeft het achtererfgebied vastgesteld aan de hand van de lijn één meter achter de voorgevel van de woning die evenwijdig loopt met de uitweg, alsof de uitweg tot voorbij de woning doorloopt. De uitweg loopt echter maar tot halverwege de woning. Omdat de lijn op grond van het Bor evenwijdig aan aangrenzend openbaar gebied moet worden getrokken, kan de lijn niet voorbij de woning door lopen. Daarbij neemt de Afdeling in aanmerking dat het college op de zitting heeft bevestigd dat er naast de uitweg geen ander aangrenzend openbaar toegankelijk gebied aanwezig is. Het achtererfgebied moet daarom worden vastgesteld aan de hand van de lijn die 1 m achter de voorgevel 90 graden naar het oosten draait, zodat de lijn, evenwijdig aan het einde van de uitweg loopt. Deze lijn komt overeen met wat [appellant] lijn 3 noemt. Gelet daarop liggen de bijbehorende bouwwerken in het achtererfgebied. Niet in geschil is dat de bijbehorende bouwwerken voldoen aan de andere eisen van artikel 2, aanhef en onderdeel 3, van bijlage II van het Bor. Dit betekent dat de bijbehorende bouwwerken zonder omgevingsvergunning mochten worden gebouwd, zodat geen sprake was van een overtreding en het college niet bevoegd was om handhavend op te treden. [...]

JnB 2024, 817

ABRS, 07-08-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:3223](#)

college van burgemeester en wethouders van Rotterdam.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 onder a, onder c

Bestemmingsplan "Hoek van Holland - Zuidwest"

WABO. HANDHAVING. BESTEMMINGSPLAN. Uitleg begrip "bestaande oppervlak" in planregel. In artikel 11.2.1, onder d, onder 3, van de planregels is bepaald dat het maximale oppervlak per horeca- dan wel strandpaviljoen niet meer mag bedragen dan het bestaande oppervlak. In het bestemmingsplan is geen definitie van het begrip "bestaande oppervlak" opgenomen. Een planregel wordt in dat geval omwille van de rechtszekerheid letterlijk uitgelegd. Verwijzing naar ABRs 06-03-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:939](#), r.o. 13.4. Naar het oordeel van de Afdeling brengt de letterlijke uitleg met zich dat artikel 11.2.1 van de planregels zo moet worden gelezen dat het gaat om het feitelijk bestaande oppervlak. De interpretatie van het college dat het begrip "bestaande oppervlak" zo moet worden uitgelegd dat het moet gaan om het bestaande legale oppervlak, past niet bij deze letterlijke uitleg. Dit betekent dat gekeken moet worden naar het oppervlak van het horeca- dan wel strandpaviljoen dat feitelijk aanwezig was op het moment dat het bestemmingsplan in werking trad. Nu de planregel op zichzelf voldoende duidelijk is, komt de Afdeling niet toe aan de bedoeling van de gemeenteraad zoals deze, volgens het college, verwoord is in het besluit tot vaststelling van het bestemmingsplan van 16 mei 2019.

JnB 2024, 818

ABRS, 07-08-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:3201](#)

college van burgemeester en wethouders van Den Haag, appellant.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder c

WABO. OMGEVINGSVERGUNNING. BESTEMMINGSPLAN. Voor het antwoord op de vraag of een activiteit in strijd is met het bestemmingsplan zijn de op de verbeelding aangegeven bestemming(en) en aanduiding(en) en de daarbij behorende regels bepalend. Vanwege de rechtszekerheid moet een planregel letterlijk worden uitgelegd. Als die op zichzelf niet duidelijk is, ook niet in samenhang met de andere planregels (systematiek), dan komt betekenis toe aan de niet bindende plantoelichting. Die plantoelichting kan namelijk meer inzicht geven in de bedoeling van de planwetgever.

Ook de nota van zienswijzen kan aanknopingspunten bieden voor de uitleg van een planregel.

Verwijzing naar ABRIS 07-12-2016, [ECLI:NL:RVS:2016:3264](#). Dat de nota van zienswijzen geen juridisch bindend onderdeel van het bestemmingsplan is, doet hier niet aan af. Als een planregel onduidelijk is, is de bedoeling van de planwetgever namelijk van belang bij de uitleg van de planregel en die bedoeling kan ook blijken uit de nota van zienswijzen.

JnB 2024, 819

Voorzieningenrechter Rechtbank Rotterdam, 05-08-2024, [ECLI:NL:RBROT:2024:7234](#)

college van burgemeester en wethouders van Lansingerland, verweerder.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 onder a

Wet elektronische publicaties

Bekendmakingswet 12

WABO. OMGEVINGSVERGUNNING. ELEKTRONISCHE PUBLICATIE. Niet-ontvankelijkverklaring bezwaar tegen omgevingsvergunning bouw woning. I.c. is de Wet elektronische publicaties van toepassing. Nu van het primaire besluit mededeling is gedaan in het Gemeenteblad van de gemeente Lansingerland, heeft verweerder voldaan aan zijn verplichting om elektronisch te publiceren. Naar het oordeel van de voorzieningenrechter heeft verweerder in de publicatie onvoldoende duidelijk gemaakt voor welke locatie de omgevingsvergunning is verleend. Er is sprake van verschoonbare termijnoverschrijding. **TEGELEN-JURISPRUDENTIE.** In de uitspraak 21-12-1999, [ECLI:NL:RVS:1999:AA4296](#), heeft de Afdeling geoordeeld dat indien het besluit op bezwaar inzake de bouwvergunning onder vigeur van het nieuwe bestemmingsplan is genomen, omdat dat plan ten tijde van het nemen van het besluit op bezwaar in werking was, de bestuursrechter bij de toetsing van het besluit op bezwaar dient uit te gaan van het nieuwe plan, ook indien dat plan na het nemen van het besluit op bezwaar is vernietigd. I.c. heeft eiseres zowel een bezwaarschrift ingediend tegen de omgevingsvergunning, als een verzoek om schorsing van het bestemmingsplan bij de voorzieningenrechter van de Afdeling ingediend, wat ertoe heeft geleid dat het bestemmingsplan is geschorst voordat het besluit op bezwaar was genomen. In dat geval geldt dat bij het nemen van een besluit op bezwaar het oude bestemmingsplan als toetsingskader geldt.

JnB 2024, 820

Rechtbank Oost-Brabant, 14-06-2024, [ECLI:NL:RBOBR:2024:2537](#)

college van burgemeester en wethouders van Gemert-Bakel, verweerder.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (hierna: Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder i

Activiteitenbesluit milieubeheer (hierna: Activiteitenbesluit) 2.17 lid 1 onder a **WABO(-milieu). Omgevingsvergunning beperkte milieutoets (OBM). Ambtshalve intrekking en vaststelling maatwerkvoorschriften mobiele puinbreker. I.c. wordt geoordeeld dat het bestreden besluit onvoldoende is gemotiveerd. Het beroep is gegrond, het bestreden besluit zal worden vernietigd en het college wordt opgedragen om een nieuw besluit op bezwaar te nemen. Hierbij wordt de aanwijzing gegeven om het bestemmingsplan, de geluidsbelasting tijdens puin breken in de tuinen van diverse gevoelige objecten te betrekken en de werkelijke geluidsbelasting binnen diverse woningen tijdens puin breken te onderzoeken en bij de besluitvorming te betrekken.**

Zie in dit verband ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje "Omgevingswet".

[Naar inhoudsopgave](#)

Monumenten

JnB 2024, 821

MK Rechtbank Zeeland-West-Brabant, 18-07-2024, [ECLI:NL:RBZWB:2024:48894](#)

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Hulst.

Erfgoedwet 9.1, 10.18

Monumentenwet 1998 11 lid 1

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 onder f

Bouwbesluit 7.22

MONUMENT. OVERTREDING. Last onder dwangsom wegens overtreding

instandhoudingsplicht rijksmonument. I.c. wordt geoordeeld dat het betoog van eiser, dat geen sprake is van een instandhoudingsplicht op grond van de Erfgoedwet, niet slaagt.

Voldoend is gebleken van een overtreding van artikel 10.18 van de Erfgoedwet en artikel 2.1, eerste lid, onder f van de Erfgoedwet. Het standpunt dat sprake is van een concreet instortings-, omval- of ander gevaar, heeft het college onvoldoende onderbouwd. De last strekt niet verder dan de overtreding. Vernietiging met instandlating rechtsgevolgen.

[...] Is er sprake van een instandhoudingsplicht op grond van de Erfgoedwet?

[...] 4.1. [...] Hoewel de artikelen 9.1 van de Erfgoedwet en 10.18 van de Erfgoedwet op zichzelf gelezen duidelijk zijn, zijn deze bepalingen in onderlinge samenhang gelezen volgens van eiser met elkaar in tegenspraak, zodat geen sprake is van tekstueel volledig duidelijke bepalingen. Er is in dat geval ruimte om de bepalingen zó uit te leggen dat de bepalingen aansluiten bij de bedoeling van de wetgever. Naar het oordeel van de rechtbank dient artikel 9.1 van de Erfgoedwet daarom in samenhang met artikel 10.18 van de Erfgoedwet te worden gelezen, waarbij moet worden uitgegaan van de tekst in artikel 11, eerste lid, Monumentenwet 1988 zoals deze gold voor de inwerkingtreding van de Erfgoedwet, met daaraan toegevoegd de zinsnede uit artikel 10.18 van de Erfgoedwet, zodat deze tekst komt te luiden: "Het is verboden een beschermd monument te beschadigen of te vernielen, of daaraan onderhoud te onthouden dat voor de instandhouding daarvan noodzakelijk is." De rechtbank overweegt daarbij dat het duidelijk de bedoeling van de wetgever is geweest om het op deze manier vast te leggen. De rechtbank vindt voor deze lezing steun in de tekst van het amendement waarbij artikel 10.18 Erfgoedwet tot stand kwam. Het amendement beoogt de norm

vast te stellen dat de eigenaar de plicht heeft om het monument zodanig te onderhouden dat instandhouding gewaarborgd is.³

[...] Overtreding van artikel 10.18 Erfgoedwet en artikel 2.1, eerste lid, onder f, Wabo?

[...] 5.2. Naar het oordeel van de rechtbank volgt uit de opsomming van constatering dat het pand niet water- en winddicht is. Gelet daarop is er naar het oordeel van de rechtbank voldoende gebleken van een overtreding van artikel 10.18 van de Erfgoedwet en artikel 2.1, eerste lid, onder f van de Erfgoedwet, los van de vraag naar de reikwijdte van artikel 10.18 van de Erfgoedwet in vergelijking tot artikel 11 van de Monumentenwet 1988 en artikel 2.1, eerste lid, onder f, van de Wabo.

Overtreding van artikel 7.22 van het Bouwbesluit?

[...] 6.2. Naar het oordeel van de rechtbank heeft het college het standpunt dat sprake is van een concreet instortings-, omval- of ander gevaar onvoldoende onderbouwd. Het rapport van de Monumentenwacht biedt onvoldoende aanknopingspunten, los van de vraag of de constatering zijn gedaan door een terzake deskundig persoon. Voor zover toezichthouders zouden hebben geconstateerd dat sprake is van instortings-, omval- of ander gevaar, ontbreekt verslaglegging van die constatering. De omstandigheid dat de staat van de voorgevel in 2016 leidde tot acuut dreigend gevaar voor voorbijgangers of gebruikers, rechtvaardigt tot slot niet de conclusie dat ten tijde van het opleggen van de last onder dwangsom sprake was van instortings-, omval of ander gevaar. Er zijn in 2016 immers tijdelijke constructieve maatregelen gelast en getroffen, waarmee het gevaar geacht werd afdoende te zijn afgewend.

[...] Strekt de last verder dan de overtreding?

[...] 7.2. Het college heeft, voor zover thans nog van belang, eiser gelast overtreding van de instandhoudingsplicht en overtreding van artikel 2.1, eerste lid, onder f, van de Wabo ongedaan te maken. De last strekt naar het oordeel van de rechtbank dan ook niet verder dan de overtreding. Er is evenmin sprake van een situatie waarin de herstelmaatregelen verder zouden strekken dan opheffing van de overtreding. Daarbij overweegt de rechtbank dat de instandhoudingsplicht wordt overtreden als langdurig geen of gebrekkig onderhoud is uitgevoerd en deze situatie tot gevolg heeft dat de instandhouding van het monument gevaar loopt. Om aan de instandhoudingsplicht te voldoen, is het wind- en waterdicht houden van het rijksmonument noodzakelijk. Noodzakelijk onderhoud betekent daarnaast ook het herstellen, repareren of gedeeltelijk vervangen van delen van het monument die zijn versleten of onbruikbaar zijn geworden. Verder kan het ook gaan om maatregelen die erop zijn gericht geleidelijke achteruitgang en natuurlijk verval van materialen tegen te gaan. Voor zover de herstelmaatregelen in dit geval verder gaan dan het wind en waterdicht maken van het monument, rechtvaardigt dat dan ook niet de conclusie dat de maatregelen verder strekken dan het opheffen van overtreding van de instandhoudingsplicht.

7.3. Hoewel eiser terecht heeft opgemerkt dat het college niet voor iedere afzonderlijke herstelmaatregel de noodzaak van het treffen daarvan heeft toegelicht, vormt dat naar het oordeel van de rechtbank geen gebrek in de besluitvorming. Niet in geschil is dat de herstelmaatregelen onderling samenhangen, in die zin dat maatregelen die op zichzelf beschouwd wellicht niet noodzakelijk zijn voor het opheffen van de overtreding van de instandhoudingsplicht, wel noodzakelijk zijn voor het uitvoeren van verdere maatregelen. In dat licht heeft het college ter onderbouwing mogen volstaan met de algemene motivering dat de herstelmaatregelen in onderlinge samenhang beschouwd leiden tot het ongedaan maken van de overtreding van de instandhoudingsplicht.

7.4. De rechtbank ziet geen aanleiding voor het oordeel dat de herstelmaatregelen niet proportioneel zouden zijn, omdat het niet de minst bezwarende maatregelen zouden zijn. Als de overtredingen

volgens eiser met minder ingrijpende maatregelen ongedaan gemaakt hadden kunnen worden, had het op zijn weg gelegen dat toe te lichten. Eiser heeft dat niet gedaan. Daar komt bij dat het eiser vrij staat om met alternatieve herstelmaatregelen uitvoering te geven aan de last om overtreding van de instandhoudingsplicht en overtreding van artikel 2.1, eerste lid, onder f, van de Wabo ongedaan te maken.

[...] 14. Het beroep is gegrond en het bestreden besluit zal worden vernietigd. De rechtbank ziet aanleiding om de rechtsgevolgen van het vernietigde bestreden besluit in stand te laten. [...]

[Naar inhoudsopgave](#)

Natuurbescherming

JnB 2024, 822

MK ABRS, 07-08-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:3203](#)

college van gedeputeerde staten van Gelderland.

Wet natuurbescherming (Wnb) 4.1, 4.2, 4.3, 4.5

Omgevingsverordening Gelderland 3.88, 3.89

NATUURBESCHERMING. HANDHAVING. KAP BOMEN. COMPENSATIEPLAN.

ONTHEFFINGSBESLUIT. Stillegging kap bomen en lasten onder dwangsom. I.c. wordt geoordeeld dat geen wettelijke grondslag bestond voor het college de last tot het verstrekken van een compensatieplan op te leggen. Het beroep tegen het ontheffingsbesluit is ongegrond. Appellant moet voldoen aan de herbeplantingsplicht voor de gevelde houtopstand.

[...] Compensatieplan

[...] 3.1. In artikel 4.3, eerste lid, van de Wnb is bepaald dat indien een houtopstand geheel of gedeeltelijk is gevelde, de rechthebbende binnen drie jaar zorg draagt voor herbeplanting. De eisen gesteld aan herbeplanting staan in artikel 3.88 van de verordening. Daarin staat echter niet het indienen van een compensatieplan. Evenmin is elders in de verordening of in de Wnb de verplichting opgenomen een compensatieplan in te dienen. Verder was ten tijde van het opleggen van de last de termijn van drie jaar genoemd in artikel 4.3, eerste lid, niet verstreken, zodat geen sprake was van een overtreding van die bepaling. Anders dan de rechtbank heeft geoordeeld, bestond dus geen wettelijke grondslag voor het opleggen van de last tot het indienen van een compensatieplan.

[...] 5.2. De Afdeling stelt voorop dat, anders dan [appellant] betoogt, uit artikel 4.5, derde lid, van de Wnb niet volgt dat het college ambtshalve onderzoek moet doen naar de mogelijkheid ontheffing te verlenen van de herbeplantingsplicht. [appellant] kan een ontheffingsverzoek indienen, zoals hij op 10 augustus 2022 ook heeft gedaan.

De herbeplantingsplicht uit artikel 4.3 van de Wnb geldt voor de gehele houtopstand. Het is dus niet mogelijk ontheffing te krijgen van de herbeplantingsplicht voor slechts een deel van de houtopstand. De gevelde houtopstand bestaat uit acacia's, eiken en populieren. [appellant] heeft in zijn ontheffingsaanvraag van 10 augustus 2022 en in zijn reactie van 16 februari 2023 op het ontheffingsbesluit niet onderbouwd waarom het vellen van de houtopstand heeft bijgedragen aan de ontwikkeling van de natuur of het herstel van cultuurhistorische waarden, als bedoeld in artikel 3.89 van de verordening. Het college heeft daarom terecht geen ontheffing van de herbeplantingsplicht van de acacia's en populieren verleend. De Wnb en de verordening zonderen populieren en acacia's niet uit van bescherming. Ook voor de eiken geldt een herbeplantingsplicht. Overigens is hier niet sprake van eenrijge populieren, als bedoeld in artikel 4.1, onder f en 3. Anders dan [appellant]

betoogt zijn de gekapte populieren daarom niet uitgezonderd van de bescherming van de Wnb. De stelling van [appellant] dat de gekapte acacia's behoren tot een invasieve exoot is, wat daar ook van zij, niet van belang, omdat de Wnb invasieve exoten niet uitzondert van de meldplicht of herbeplantingsplicht.

5.3. De gronden die [appellant] in het kader van het ontheffingsbesluit verder aanvoert over de evenredigheid van de herbeplantingsplicht en het voorpootrecht zijn zo goed als een herhaling van wat hij in beroep heeft aangevoerd. De rechtbank is gemotiveerd op die gronden ingegaan. [appellant] heeft geen redenen aangevoerd waarom de gemotiveerde beoordeling daarvan in de aangevallen uitspraak onjuist of onvolledig zou zijn. De Afdeling kan zich vinden in het oordeel van de rechtbank en de overwegingen, waarop dat oordeel is gebaseerd. De betogen slagen niet. [...] 6. In deze uitspraak is geoordeeld dat geen wettelijke grondslag bestond voor het college de last tot het verstrekken van een compensatieplan op te leggen. Dit laat onverlet dat uit artikel 4.3 van de Wnb volgt dat op [appellant] een herbeplantingsplicht met een termijn van drie jaar rust. Deze termijn is inmiddels verstreken. Het beroep tegen het ontheffingsbesluit is ongegrond, zodat dit besluit onherroepelijk is. Dit betekent dat [appellant] aan de herbeplantingsplicht voor de gevelde houtopstand zal moeten voldoen. [...]

JnB 2024, 823

MK Rechtbank Midden-Nederland, 27-06-2024, [ECLI:NL:RBMNE:2024:4093](#)

college van gedeputeerde staten van Utrecht.

Vogelrichtlijn

Wet natuurbescherming (Wnb) 3.1, 3.3, 3.4, 3.15

Regeling natuurbescherming (Rnb) 3.1

NATUURBESCHERMING. ONTHEFFING. Ontheffingen voor gebruik van vangkooien voor doden zwarte kraai en kauw om belangrijke schade te voorkomen. I.c. wordt geoordeeld dat de bestreden besluiten onvoldoende zorgvuldig voorbereid en onvoldoende gemotiveerd zijn. Het college heeft in de bestreden besluiten onvoldoende gemotiveerd dat in de wildbeheereenheden sprake is van een concrete dreiging van belangrijke schade. De door het college overgelegde schadehistorie vindt de rechtbank evenmin overtuigend om aan te nemen dat op het moment dat de ontheffingen zijn verleend nog steeds sprake is van een concrete dreiging van belangrijke schade.

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

Huisvesting

JnB 2024, 824

MK ABRS, 07-08-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:3205](#)

college van burgemeester en wethouders van Utrecht.

Huisvestingswet 2014 (Hw) 21 lid 1 aanhef en onder d

Huisvestingsverordening Regio Utrecht 2019 (Hv)

HUISVESTING. HANDHAVING. Afwijzing handhavingsverzoek. I.c. wordt geoordeeld dat de uitleg die de rechtbank heeft gegeven aan de verbodsbepaling, als bedoeld in artikel 21, eerste lid, aanhef en onder d, van de Hw en artikel 3.1.2, aanhef en onder d, van de Hv, niet strookt met het recht. In artikel 21, eerste lid, aanhef en onder d, van de Hw en artikel 3.1.2, aanhef en onder d, van de Hv is bepaald dat het verboden is om zonder de benodigde vergunning van burgemeester en wethouders woonruimte te verbouwen tot twee of meer woonruimten of in die verbouwde staat te houden. Daarmee heeft de wetgever een feitelijke beschrijving gegeven van een verboden gedraging die betrekking heeft op de technische kenmerken van woonruimte. Het afzonderlijk in de huurmarkt zetten van opgedeelde woonruimten of het daadwerkelijk verhuren dan wel gebruiken van woonruimte(n) zijn criteria die gaan over het gebruik van de woning. Zij vormen dan ook geen nadere duiding of aanscherping van de wettelijke verbodsbepaling. Een grondslag voor het hanteren van deze criteria, die zijn ontleend aan de artikelsgewijze toelichting dan wel de definitiebepaling van 'woningvorming' in de Hv, ontbreekt.

Aangezien i.c. niet in geschil is dat ten tijde van de inspectie de woning verbouwd was tot twee woonruimten zonder dat daarvoor een vergunning was verleend, was op dat moment sprake van overtreding van het bovengenoemde verbod. Het college heeft daarom ten onrechte aan zijn besluit ten grondslag gelegd dat geen sprake was van deze overtreding.

[Naar inhoudsopgave](#)

Open overheid

JnB 2024, 825

Rechtbank Noord-Holland, 25-07-2024, [ECLI:NL:RBNHO:2024:7939](#)

minister van Volksgezondheid, Welzijn en Sport, verweerder.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 4:17, 8:55d

Wet open overheid (Woo) 4.4, 8.4

WOO. BEROEP NIET TIJDIG. Beslistermijn uit artikel 8.4 van de Woo. I.c. wijkt de rechtbank af van de jurisprudentie ten aanzien van Woo-dwangsommen en -termijnen. Er wordt overwogen dat bij het bepalen van een redelijke termijn op grond van artikel 8.4 van de Woo de omvang van het verzoek bepalend is. Dat betreft een ambtshalve toets. De rechtbank moet dus eerst een beoordeling maken van de omvang van het verzoek en daarna een inschatting maken van de termijn die voor beoordeling daarvan in redelijkheid nodig is. In dit opzicht wijkt de rechtbank bewust af van de vaste lijn in de jurisprudentie. I.c. wordt vastgesteld dat sprake is van een 'omvangrijk' verzoek als bedoeld door de wetgever en voor de beoordeling van dit verzoek evident meer dan 10 werkdagen nodig zijn. Voorts wordt overwogen dat de rechtbank bij de te stellen beslistermijn een afweging moet maken tussen snelheid en zorgvuldigheid. Gelet hierop wordt de termijn waarbinnen het bestuursorgaan alsnog een besluit bekendmaakt gesteld op 1 november 2024.

HOOGTE DWANGSOM. Het wordt in lijn met de bedoeling van de Wet dwangsom en de Wet misbruik geacht de termijn uit artikel 8.4 van de Woo te behandelen als 'eerste' termijn bij het bepalen van de hoogte van de dwangsom. Bij het bepalen van de hoogte van de dwangsom wordt naar analogie aangesloten bij artikel 4:17, tweede lid, van de Awb.

Zie in dit verband ook de uitspraak van dezelfde datum inzake [ECLI:NL:RBNHO:2024:7944](#).

JnB 2024, 826

MK Rechtbank Amsterdam, 16-07-2024, [ECLI:NL:RBAMS:2024:4383](#)

minister van Justitie en Veiligheid, verweerder.

Wet open overheid (Woo) 5.1 lid 2 onder i, 5.2 lid 1, lid 2, lid 3

WOO. PERSOONLIJKE BELEIDSOPVATTINGEN. INTERN BERAAD. GOED FUNCTIONEREN STAAT. Weigering (gedeeltelijke) openbaarmaking van documenten. I.c. wordt geoordeeld dat de tekst en strekking van de Woo zich niet verzetten tegen het toepassen van meer dan één weigeringsgrond op dezelfde documenten. Voorts wordt geoordeeld dat conceptversies waarin geen enkele afwijking is te vinden ten opzichte van de definitieve versies of waarin sprake is van betekenisloze afwijkingen, in zoverre gelden als reeds openbaargemaakt, zodat verweerder reeds op die grond niet gehouden was deze stukken openbaar te maken. Voor zover het in de andere conceptdocumenten al gaat om relevante afwijkingen, volgt de rechtbank verweerder dat deze afwijkingen als persoonlijke beleidsopvattingen voor intern beraad moeten worden aangemerkt, die hij mocht weigeren op grond van artikel 5.2, eerste lid, van de Woo. Artikel 5.2, derde lid, van de Woo is niet van toepassing. Voor een uitspraak van de rechtbank in algemene zin over de toepassing van de i-grond op de conceptdocumenten bestaat geen aanleiding.

[Naar inhoudsopgave](#)

Subsidie

JnB 2024, 827

MK ABRS, 07-08-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:3208](#)

college van gedeputeerde staten van Noord-Brabant.

Awb 4:48

Algemene groepsvrijstellingsverordening (hierna: AGVV) 6

Subsidieregeling plattelandsonwikkelingsprogramma 3 Noord-Brabant 2014-2020 (hierna: de Subsidieregeling) 2.3.3

SUBSIDIE. EVENREDIGHEID. I.c. heeft het college het belang bij het intrekken van de subsidie terecht zwaarder laten wegen dan de nadelige gevolgen daarvan voor [appellante]. Dat de impact van het intrekken van de subsidieverlening op de bedrijfsvoering van appellante aanzienlijk is, ziet ook de Afdeling. Er moet echter groot belang worden gehecht aan het naleven van de subsidievoorwaarden van de Subsidieregeling. Artikel 1.4 van de Subsidieregeling is rechtstreeks afgeleid van artikel 6 van de AGVV en is in de regeling opgenomen om te voorkomen dat subsidies op grond van deze regeling onrechtmatig verstrekte staatssteun vormen. Uit het arrest van het EU-HvJ van 05-03-2019, [ECLI:EU:C:2019:172](#) (onder 69), volgt dat het college daarom in dit geval moet nagaan of de op grond van de Subsidieregeling verstrekte subsidies geacht kunnen worden een stimulerend effect te hebben. Als niet is voldaan aan die voorwaarde, moet het college op eigen initiatief overgaan tot terugvordering van de volledige subsidie die het heeft toegekend (onder 93 en 95 van het arrest).

[Naar inhoudsopgave](#)